Hồi 87

Thu Thi Quái Khách

Bất Bại Ông buông tiếng cười há há như điên như cuồng một hơi dài, nói:

- Này Nghê Cảnh Tinh, chó lắc xâu chuông vỡ của ngươi làm gì nữa, không có ai đến giải cứu ngươi đâu, vị tình chỗ quen biết năm xưa, ngươi tự đoạn đứt tâm mạch, vừa nhanh vừa gọn vừa sung sướng, ngươi thấy thế nào?

Thảo Đầu Lang Trung Nghê Cảnh Tinh cau mày lại nói:

- Cũng được thôi thế nhưng lão Trung ta muốn hành tẩu thêm một khoảng thời gian nữa để cứu sống vài người tích chút ít công đức, để cầu kiếp sau không phải hành tẩu vất vả như vậy.

Bất Bại Ông khí thế lấn người nói:

- Tục ngữ có câu, *chết sớm siêu sinh sớm, không cần phải chịu khổ thọ tội làm gì*, có phải vậy không?

Thảo Đầu Lang Trung nghiêng đầu sang một bên nói:

- Y lộc nhân sinh do tiền định, không ăn cho no đủ, Diêm La Vương quyết không thu nhận đâu.

Bất Bại Ông tiến tới một bước nói:

- Ngươi hãy yên tâm, khi ngươi đến trình diện ta bảo đảm Diêm La Vương không hồi phiếu đâu.

Thảo Đầu Lang Trung lắc đầu nói:

- Con người không thể nghịch thiên, không ai cải biến được cả, lão huynh, hai chúng ta đều có tuổi rồi, phải nghĩ đến hai chữ thiên mạng chứ.

Bất Bại Ông lại phát ra một tràng cười như điên cuồng nói:

- Người võ lâm còn sống tất là thiên mạng, khi chết rồi là đoản mạng, chớ nói lôi thôi làm gì, ngươi định chờ ai đến giải cứu ngươi chăng? Hay là đợi người nào đến lo hậu sự cho ngươi?

http://www.nhanmonquan.com

Lão nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Bây giờ ngươi không có can đảm tự sát, lão phu đành tác thành ngươi thôi.

Dứt lời, lão từ từ giơ song chưởng lên.

Thảo Đầu Lang Trung giắt xâu chuỗi lắc vào thắt lưng, vẫy tay nói:

- Cứ vào nào, hai chúng ta đánh nhau một trận cho sướng tay, kẻo ngươi cứ bảo Lang Trung này sợ hãi ngươi.

Hai bên cất bước đi được nửa vòng, bỗng cùng lúc song song đẩy hai chưởng tới trước, kêu đùng một tiếng như sấm nổ, kình khí bốc ra tứ tán, cát đá bụi bặm văng lên tung tóe cả một vòm trời đen nghịch.

Trần Gia Lân đã giật nảy người lên, hắn vốn thì lo sợ cho Thảo Đầu Lang Trung đến lạnh toát cả mồ hôi, vì hắn từng lãnh giáo chưởng lực kinh thế động tục của Bất Bại Ông biết bao nhiêu lần rồi, nhưng bây giờ xem qua mới hay chưởng lực của Thảo Đầu Lang Trung cũng kinh hồn hết sức, quả nhiên danh hiệu Thần Quyền Thiết Chưởng của Nghê Cảnh Tinh ở năm xưa danh bất hư truyền chút nào cả.

Bất Bại Ông lạnh lùng nói:

- Họ Nghê kia, công lực của ngươi tiến bộ nhiều lắm, hãy tiếp chưởng nữa nào!

Dứt lời, kêu vù một tiếng phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Thảo Đầu Lang Trung lập tức vung chưởng phản kích, thế rồi một trận quyết đấu kinh tâm táng đởm diễn ra lập tức.

Cương khí kình phong kêu veo veo rạch xé đêm không chẳng ngớt tai khiến người nghe phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Đây là lối đánh đụng cứng, phải hoàn toàn trông vào chân công thực lực, không dám mảy may sơ ý chút nào hết.

Trần Gia Lân há hốc mồm ra mà nhìn, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy lão Thảo Đầu Lang Trung động thủ với người, đồng thời cũng là lần đầu tiên được thưởng thức thần quyền thiết chưởng của lão.

Thế nhưng cuối cùng chưởng lực của Thảo Đầu Lang Trung vẫn kém hơn một chút, hai mươi hiệp đấu sau lão đã bắt đầu rơi vào vào thế hạ phong, mỗi lần đụng một chưởng thân hình lão cứ loạng choạng một cái, còn chưởng lực thâm hậu và thần tốc của Bất Bại Ông vẫn không giảm sút chút nào.

http://www.nhanmonquan.com

Đương nhiên có thể sử dụng chưởng lực đấu liều với Bất Bại Ông, chắc trong chốn giang hồ này khó tìm ra người thứ hai rồi.

Trần Gia Lân nghĩ rằng mình phải hiện thân ra ngay bây giờ mới được.

Ngay lúc hắn chuẩn bị phi thân nhảy vọt ra, bỗng nhiên có một âm thanh quái gở nửa âm nửa dương vang tới nói:

- Hai vị tạm thời dừng tay nghỉ giây lát, tiểu lão nhi phải lãnh vụ làm ăn này mới được!

Mặc dù âm thanh không lớn lắm, thế nhưng từng chữ một xuyên qua luồng kình phong kêu ầm ầm như sấm nổ, lọt vào tai nghe rất rõ ràng.

Trần Gia Lân bất giác run bắn người lên, người vừa thốt ra tiếng nói này là nhân vật phương trời nào vậy? Đối phương lại có một nội lực kinh hồn đến thế, nghe giọng nói hình như giống Huyết Chưởng Quỷ, lão định lãnh vụ làm ăn gì đây?

Thảo Đầu Lang Trung nhảy ra vòng đấu trước, rõ ràng lão đã kiệt sức, thừa dịp này nghỉ thở một chút là thượng sách.

Bất Bại Ông quyết chí giết phứt Thảo Đầu Lang Trung, đương nhiên lão đâu chịu để cho Thảo Đầu Lang Trung có mảy may cơ hội nghỉ thở, lão đảo mình thấp thoáng lướt tới, lại chuẩn bị phóng chưởng...

Âm thanh quái gở nó lại vang tới nói:

- Tiểu lão nhi bảo dừng tay nghỉ ngơi giây lát hấp tấp làm gì nào, chớ chỉ lo phía trước mà không lo phía sau chứ.

Bất Bại Ông thu chưởng quát hỏi:

- Ai đó?

- Hắc hắc hắc...

Quả thực âm thanh nó chói tai hết sức, khóc chẳng ra khóc, cười chẳng ra cười, khiến người thoạt nghe thấy lập tức liên tưởng tới yêu ma quỷ quái âm hồn tà tinh, phải rùng mình đến lạnh tóc gáy không sai.

Trần Gia Lân cũng chẳng run mà lạnh toát mồ hôi.

Như hạng nhân vật Bất Bại Ông cũng phải cảm thấy rợn tóc gáy, lão lên tiếng quát hỏi lần nữa.

- Rốt cuộc là ai, hãy cút ra đây xem nào?

http://www.nhanmonquan.com

Âm thanh quái gở nọ nói:

- Ta đến ngay, ta đến ngay, tiểu lão nhi chỉ quen đi mà thôi, chứ chẳng quen cút vậy!

Một bóng đen từ một hướng khác bãi cỏ từ từ hiện ra, đi rất chậm, chẳng khác gì như một con rùa đang bò tới mà thôi.

Trần Gia Lân trợn to hai mắt, trong bụng lấy làm kinh ngạc hết sức.

Bóng đen nọ càng lúc càng đến gần, có thể nhận ra đối phương là người to lớn, trên lưng có một đống gì đen nhánh, trông có vẻ món đồ này khá nặng thì phải, có lẽ vì đối phương vác món đồ quá nặng cho nên không đi được nhanh là thế.

Bất Bại Ông và Thảo Đầu Lang Trung cùng lúc quay người nhìn về hướng quái nhân nọ.

Quái nhân đã đi một cách rất vất vả mới vào tới hiện trường, thở phào một cái, đưa món đồ vác trên lưng xuống, miệng mấp máy nói:

- Ồ nghề làm ăn này vất vả hết sức, sống để cực cái thân, thà chết còn sướng hơn!

Khi quái nhân vừa bước tới, cả Bất Bại Ông và Thảo Đầu Lang Trung song song lùi ra sau vài bước liền.

Trần Gia Lân vận khởi nhãn lực, mới thấy món đồ mà quái nhân vừa đặt dưới đất té ra là một cỗ quan tài, có điều so với một số quan tài thường thì thấy nhỏ hơn một chút.

Mặc dù quái nhân đã đặt món đồ trên lưng xuống, thế nhưng hình như trên lưng lão còn thứ gì nữa, Trần Gia Lân trố mắt nhìn kỹ lần nữa, té ra đối phương là một lão lưng gù, con người to và mập, lưng gù, thêm vào râu tóc rất chỉnh, nên chỉ còn trông thấy cặp mắt sáng như điện quang của đối phương mà thôi, quả thật đúng là một đại quái nhân.

Rõ ràng Bất Bại Ông đã sợ hãi, nói giọng run run:

- Rốt cuộc các hạ là ai thế?

Quái nhân thong thả nói:

- Cỗ quan tài bằng đồng chính là chiêu bài của ta, chẳng lẽ ngươi không biết tiểu lão nhi là ai thật sao?

Thảo Đầu Lang Trung hớt hải nói:

- Chẳng lẽ lão tiền bối chính là...

http://www.nhanmonquan.com

Lão không nói tiếp nữa, nhưng Trần Gia Lân đang núp trong bóng tối đã giật nảy người lên, với tuổi tác của Thảo Đầu Lang Trung lại gọi đối phương là lão tiền bối, vậy thì có thể tưởng tượng được rằng bối phận của lão nhân này cao đến cỡ nào rồi.

Quái nhân lấy tay đấm vào lưng gù, lẩm bẩm nói:

- À! Một khi con người có tuổi là vô dụng rồi, song lại không thể ngưng làm việc để nghỉ ngơi, quả thật mạng già này vất vả vô cùng!

Lão vừa nói vừa đưa mắt quét nhìn Thảo Đầu Lang Trung một cái nói:

- Thế nào, sao không nói tiếp đi?

Thảo Đầu Lang Trung ho nhẹ một cái nói:

- Chẳng lẽ lão tiền bối chính là Thu Thi Khách (người thu xác chết) đã danh lừng võ lâm cách đây sáu mươi năm về trước chăng?

Trần Gia Lân thoạt nghe nói danh hiệu này bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, Thu Thi Khách ư? Một ngoại hiệu khủng bố hết sức.

Quái nhân cười hí hí một tiếng nói:

- Gã hành y kia, ngươi nói chẳng sai chút nào, nhưng hai chúng ta không đồng chí hướng ngươi trị bệnh người sống còn tiểu lão nhi thì chuyên môn đi thu người chết. Nếu ngươi làm ăn phát đạt, thì nghề của tiểu lão nhi phải ế ẩm cho mà coi!

Thảo Đầu Lang Trung cười cay đắng một tiếng không nói gì hết, nhưng thái độ lão tỏ ra rất cung kính.

Bất Bại Ông bỗng lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Không đúng!

Thu Thi Khách nói giọng quái gở:

- Có gì không đúng ư?

Rõ ràng Bất Bại Ông cũng không dám khẳng định lắm, lão ngẩn người trong giây lát, sau đó mới nói:

- Nghe nói rằng sáu mươi năm về trước Thu Thi Khách đã trên bảy mươi tuổi, năm nay các hạ được bao nhiêu tuổi ư?

Thu Thi Khách xòe năm ngón tay tính nhẩm giây lát, sau đó nói:

- Một trăm ba mươi tư tuổi chẵn.

http://www.nhanmonquan.com

Bất Bại Ông giật mình nói:

- Nói sao, các hạ đã được một trăm ba mươi tư tuổi ư?

- Đúng thế!

- Trông bộ dạng các hạ... e rằng chưa đến tám mươi tuổi, hắc hắc, suýt nữa đã bị các hạ đánh lừa rồi.

Thu Thi Khách cười quái dị một tiếng nói:

- Ồ! Chiêu bào áo quan bằng đồng của tiểu lão nhi đây, bảo đảm không giả hiệu một chút nào, mặc dù chiêu bài này từng nghỉ ngơi một khoảng thời gian, thế nhưng chưa hề có ai nghi ngờ bao giờ. Lão huynh chúng ta hãy bàn về vấn đề làm ăn, chớ tranh luận về vấn đề tuổi tác tiểu lão nhi làm gì, vì không can hệ gì đến chính đề cả, có phải vậy chăng?

Bất Bại Ông suy nghĩ giây lát, chỉ tay vào Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Các ngươi là một phe chứ gì?

- Khà khà khà...

Tiếng cười nghe thật rùng rợn, Thu Thi Khách lại nói tiếp:

- Tiểu lão nhi hành nghề giao dịch này chưa từng cần phổ ky bao giờ cả.

Bất Bại Ông lạnh lùng đằng hắng một tiếng nói:

- Lão phu hành tẩu giang hồ vài chục năm nay, rất tự tin hai mắt còn sáng, chính các hạ nghe tiếng chuông đồng mới đuổi tới đây tiếp tay, có phải vậy không?

Thu Thi Khách lại phát ra một tràng cười khà khà thất quái gở, nói:

- Này lão huynh, chớ suy đoán lung tung, hãy vào chính đề cho rồi. Lúc nãy hai vị đang đấu liều mạng, công lực cũng chẳng chênh lệch là bao nhiêu, kết quả ắt phải có một người té ngã xuống. Chính tiểu lão nhi định lãnh vụ làm ăn này, bảo đảm kẻ té ngã ra đất sẽ yên tâm nhắm mắt, thế nhưng luật làm ăn của tiểu lão nhi, nhìn thân phận người mà định giá cả, và bán thuốc cỏ này là kẻ lao lực, cứ chôn đơn sơ là xong, chi phí thu xác tính mười lạng bạc cũng được...

Thảo Đầu Lang Trung trợn ngược hai mắt không nói gì cả.

Trần Gia Lân bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, đây là lần đầu tiên trong đời hắn trông thấy quái sự này.

Bất Bại Ông la lớn tiếng nói:

http://www.nhanmonquan.com

- Chớ ăn nói hồ đồ làm gì nữa, lão phu sẽ thu xác hai ngươi không lấy đồng xu nào hết...

Thu Thi Khách ngắt lời lão lại nói:

- Lão huynh muốn tranh vụ làm ăn của tiểu lão nhi, thế là không được. Hãy nghĩ cho kỹ nào, lão huynh xưng hô Bất Bại là một danh hiệu khét tiếng, đương nhiên bại hay không bại trong lòng lão huynh phải am hiểu hơn ai hết, tiểu lão nhi thì không cần biết điều này. Luận về thân phận tiểu lão nhi thì không cần biết điều này. Luận về thân phận lão huynh là tôn giả của Thiên Hương môn, nên hậu sự phải làm long trọng một chút, sau khi hạ thổ, phải mời một vị cao tăng tụng niệm siêu độ một phen, đương nhiên giá cả không thể so với gã bán thuốc cỏ này, tiểu lão chỉ tính một trăm lạng bạc, như vậy có được không?

Bất Bại Ông căm phẫn đằng hắng một tiếng, giơ song chưởng bổ vào người Thu Thi Khách nhanh như cắt.

Kêu đùng lên một tiếng!

Thân người của Thi Thi Khách không hề lay động chút nào, vẫn thản nhiên nói:

- Mặc dù giao dịch không thành song nhân nghĩa vẫn còn, nguyên tắc làm ăn của tiểu lão nhi luôn luôn chủ trương hòa khí sinh tài, lão huynh hơi nóng tính đấy.

Bất Bại Ông giật mình kinh hãi lùi ra sau hai bước liền. Cả đời người lão chưa từng đụng phải một đối thủ có công lực cao siêu đến thế bao giờ, một chưởng vừa rồi lão đã sử dụng toàn lực, thế mà đối phương chẳng hề hấn gì cả.

Trần Gia Lân cũng giật bắn người lên.

Thảo Đầu Lang Trung cả kinh thất sắc.

Thu Thi Khách lại thong thả nói tiếp.

- Chiếu theo nguyên tắc làm ăn của tiểu lão nhi, hai vị phải trả tiền mặt trước, sau đó khi đã phân ra kết quả, kẻ còn sống sẽ nhận lại số tiền, nếu trong người không có mang theo tiền mặt, cứ dùng đồ vật trong mình quy thành tiền cũng được, sau khi hai vị giao tiền cho tiểu lão nhi xong, thì có thể bắt đầu động thủ.

Bất Bại Ông bắt đầu sợ hãi, mặc dù lão vẫn chưa hoàn toàn tin rằng quái nhân đứng trước mặt đây là Thu Thi Khách đã vang danh trấn giang hồ cách đây sáu mươi năm về trước, thế nhưng lão tin rằng, mình quyết không phải đối thủ của quái nhân này, muôn một đối phương là một phe với Thảo Đầu Lang Trung, thì đêm nay sẽ dữ nhiều lành ít. Nếu quả thực đối phương là Thu Thi Khách, căn cứ truyền thuyết, lão xem kẻ gian ác như đại thù nhân,

http://www.nhanmonquan.com

mặc dù bề ngoài lão giả đò làm ra vẻ khôi hài quái dị, nhưng thực ra lão là một chính nghĩa chí sĩ, e rằng lão phải thu xác chết của mình là thực rồi.

Trong lòng Bất Bại Ông càng suy nghĩ càng sợ cằng có một lời nào nói hết, bỗng nhiên phi thân chạy như gió.

Thu Thi Khách quái kêu lên một tiếng nói:

- Thế nào? Các hạ lại tiếc rẻ một trăm lạng bạc sao?

Lão vừa nói vừa lắc đầu thở dài một tiếng sau đó lại nói tiếp:

- Tài vận còn xấu, nên vụ làm ăn lần này không thành nữa.

Bộ dạng quái dị của lão khiến người vừa cảm thấy khủng bố lại vừa cảm thấy buồn cười.

Thảo Đầu Lang Trung chắc tay xá dài nói:

- Vãn bối xuất đạo muộn, đêm nay được diện kiến tiền dung lão tiền bối, thật là tam sinh hữu hạnh.

Thu Thi Khách nháy đôi mắt một cái, nói:

- Người làm ăn chỉ nói về vấn đề lãi tức, còn tâng bốc chẳng có hứng thú chút nào, vụ giao dịch không thành, ngươi cứ đi cho rồi.

Thảo Đầu Lang Trung cung kính nói:

- Vãn bối đại hạnh nên mới được gặp lão tiền bối, muốn thỉnh giáo lão tiền bối một vị thuốc...

- Nói sao? Ngươi định thỉnh giáo tiểu lão nhi một vị thuốc ư?

Thảo Đầu Lang Trung khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, mong rằng lão tiền bối chỉ giáo cho.

- Khà khà khà, tiểu lão nhi hành nghề thu xác, nếu ngươi hỏi về xác chết còn mới hay là cụ hoặc nguyên nhân chết v. v... thì tiểu lão nhi có thể chỉ điểm cho chút ít, còn nói về vấn đề dược thảo ta không rành chút nào cả, ngươi hỏi thế cũng chỉ bằng thừa thôi.

Thảo Đầu Lang Trung ngạc nhiên nói:

- Vãn bối nghe nói lão tiền bối là thánh thủ của khoa thảo dược...

Thu Thi Khách xua hai tay lia lịa nói:

http://www.nhanmonquan.com

- Lời đồn đại trên giang hồ không thể tin được, làm gì có chuyện đó.

Thảo Đầu Lang Trung cúi đầu hành lễ, nói:

- Lão tiền bối không chịu chỉ điểm thế thôi.

Thu Thi Khách bỗng trợn ngược hai mắt nói:

- Phải rồi, có lẽ ngươi muốn lấy điều này để thử lão nhi là giả hiệu hay thực chứ gì?

Thảo Đầu Lang Trung lắc đầu lia lịa nói:

- Không dám, vãn bối thành tâm thỉnh giáo đấy!

- Ngươi tin rằng tiểu lão nhi là Thi Thu Khách thật sao?

Thảo Đầu Lang Trung khẽ gật đầu nói:

- Vâng.

- Ngươi căn cứ điều gì lại dám khẳng định như vậy?

Thảo Đầu Lang Trung ấp úng nói:

- Tiền sư Khai Sơn Phích Địa Thủ từng hội ngộ với lão tiền bối vài lần, lão nhân gia người từng miêu tả hành vi tác phong của lão tiền bối rất tường tận, cho nên vãn bối vừa thấy, lập tức nhận ra ngay!

Thu Thi Khách nghiêng chiếc đầu mượt như nhung sang một bên nói:

- Ngươi là truyền nhân của Khai Sơn Phích Địa Thủ ư?

Thảo Đầu Lang Trung cung kính thưa rằng:

- Vâng! .

Thu Thi Khách nói:

- Tại sao lại làm thầy thuốc giang hồ?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Vãn bối ngẫu nhiên được thảo đầu ca quyết, cho nên nương vào nghề này mà sinh sống.

Thu Thi Khách trầm ngâm giây lát, nói:

- Được, ngươi cứ việc hỏi đi.

Thảo Đầu Lang Trung cung kính nói:

http://www.nhanmonquan.com

- Trong ca quyết có một câu như thế: "Ô đầu kiến bạch đầu, thần ưu quỷ dã sầu" vãn bối không sao tham ngộ câu này được cả?

Thu Thi Khách gãi mái tóc rối bù trên đỉnh đầu một cái, nói:

- Điều này không thể giải thích cho ngươi nghe được.

Thảo Đầu Lang Trung kinh hãi nói:

- Tại sao không thể giải thích cho vãn bối ư?

Thu Thi Khách hí hí một tiếng nói:

- Nếu nói cho ngươi biết vị thuốc mà quyết phải ảnh hưởng đến việc làm ăn của ta.

Thảo Đầu Lang Trung cau mày lại nói:

- Vãn bối không hiểu tiền bối muốn nói gì cả?

Thu Thi Khách cúi đầu đỡ áo quan bằng đồng nho nhỏ ấy lên đặt trên lưng gù, nói:

- Thiên niên hà thủ ô, vạn đái đế bạch, nhị vật hỷ tương phùng, sinh linh khiến đức trạch.

Chữ trạch cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng thì người lão đã lướt xa cả mười trượng chỉ trong nháy mắt đã ẩn trong đêm tối luôn.

Thảo Đầu Lang Trung ngẩn người trong giây lát, bỗng nhiên quát kêu lên rằng:

- Ta hiểu rồi, đây là trầm kha thúc phương, phản hồn lương dược!

Nói xong lão cũng phi thân rời khỏi luôn.

Trần Gia Lân định lên tiếng gọi lão, nhưng suy nghĩ kỹ lại thôi, hắn nghĩ bụng: "Hoàn cảnh của mình bây giờ rất ngoắc ngoéo, họ đang dốc toàn lực đối phó với Mẫu Đơn lệnh chủ, mà Mẫu Đơn lệnh chủ lại chính là mẫu thân của mình, đứng bên nào cũng chẳng được, tốt hết chớ gặp họ làm gì".

Những vì sao lấp lánh chiếu sáng trên bầu trời, bây giờ đã khuya lắm thì phải.

Hắc suy nghĩ tới đây, thở dài một tiếng rất thê lương, hắn lại liên tương tới Vũ Diễm Hoa nữa...

- Khỏe sờ sờ như vậy lại than thở gì nữa?

Trần Gia Lân thoạt nghe thấy tiếng nói, từ từ quay người qua, mới hay Thất Tâm Nhân đứng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng hai mươi trượng, đối phương vẫn bịt mặt và chiếc áo màu xanh.

http://www.nhanmonquan.com

Thất Tâm Nhân lên tiếng nói tiếp:

- May thật, lại gặp ngươi tại đây!

Trần Gia Lân nghiến răng, nói:

- Đúng là may thật, ta đang muốn tìm lão huynh đây!

Thất Tâm Nhân mỉm cười nói:

- Tìm ta có việc chi ư?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, nói:

- Chúng ta đến bãi cỏ bên đó nói chuyện nào!

Thất Tâm Nhân gật đầu đáp:

- Được!

Thế rồi cả hai người song song ra khỏi rừng đến bãi cỏ bên ngoài, cũng là chỗ Thảo Đầu Lang Trung và Bất Bại Ông đấu chưởng lực liều mạng lúc nãy.

Thất Tâm Nhân nghiêng đầu nói:

- Ồ! Thần sắc ngươi không được tốt, có việc chi chăng?

Kêu xoẹt một tiếng Trần Gia Lân rút kiếm cùn ra khỏi bao ngay, giận dữ gầm hét nói:

- Ta phải giết ngươi!

Hình như Thất Tâm Nhân hơi lấy làm ngạc nhiên lùi ra sau hai bước liền, nói:

- Giết ta ư?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

-o O o-

http://www.nhanmonquan.com